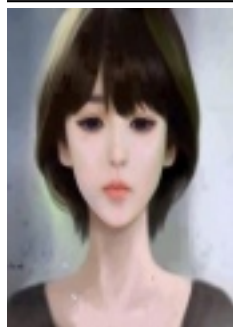


Em Mù Nên Em Không Bao Giờ Được Hạnh Phúc

Contents

Em Mù Nên Em Không Bao Giờ Được Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6

Em Mù Nên Em Không Bao Giờ Được Hạnh Phúc



Giới thiệu

Em là một cô gái tàn tật, em không thể thấy tất cả mọi thứ, kể cả khuôn mặt của anh. . . nhưng đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-mu-nen-em-khong-bao-gio-duoc-hanh-phuc>

1. Chương 1

Em là một cô gái tàn tật, em không thể thấy tất cả mọi thứ, kể cả khuôn mặt của anh... nhưng đối lại, em có anh, anh luôn bảo, anh sẽ là điểm tựa vững chắc cho em, mãi mãi...

Em là một đứa trẻ mồ côi, lớn lên cùng anh trong một cô nhi viện. Em bị bỏ rơi ngay từ khi vừa chào đời, em vào cô nhi viện trước anh. Năm em 7 tuổi, viện trưởng nói anh, Khánh, sẽ là thành viên mới. Lúc ấy, em cũng rất tò mò không biết trông anh như thế nào. Nhưng em biết, bản thân mình còn không thể thấy gương mặt mình thì làm sao có thể nhìn được khuôn mặt anh...

Hình như anh không thích ở chỗ như thế này. Em không thấy, nhưng em có thể nghe được những gì anh nói, những gì anh âm ức đột nhiên thốt ra và lọt vào tai em mỗi khi em vô tình đi ngang qua. Anh ngày thường lạnh lùng, kiệm lời, ít nói. Nhưng em biết, mỗi khi anh ở một mình, anh lại khóc, và tự nhủ thầm với bản thân, tự trấn an bản thân... Nhưng... dù vậy, em vẫn nghe thấy tiếng rơi lã chã của nước mắt anh...

Hôm ấy, một mình em đang mò mẫm đường đi về phòng mình theo chỉ dẫn lúc trước của Yến-bạn thân em. Lúc đi ngang qua phòng anh, em chợt khựng lại khi nghe tiếng anh nức nở. Hình như anh đang khóc. Em ôm cặp đứng ngoài cửa, lặng yên... Em không thể nghe rõ những gì anh nói, phần vì anh nói khá nhỏ, phần vì lúc nói anh thường nấc lên nghẹn giọng. Không hiểu sao em cũng thấy tim mình nhoi nhoi. Em chỉ đứng như vậy, rất lâu... Đột nhiên, tay em buông lỏng, chiếc cặp rơi phịch xuống đất. Em hoảng hồn, cố hươ hươ tay dưới đất xem cặp mình ở đâu. Bỗng anh đi lại, nhặt cặp lên đưa cho em, cất lên tiếng nói nhẹ nhàng:

- Nhóc theo dõi anh à?

Lúc ấy, không hiểu sao mặt em nóng phừng lên, đôi mắt vô vọng ngược lên như muốn tìm thấy chút ánh sáng le lói phát ra từ khuôn mặt anh... Em thật sự rất muốn thấy anh...

- Không lấy cặp hả nhóc?

Anh lại nói, em loạng choạng đưa tay lấy cặp mà không hay biết rằng trái tim đang loạn nhịp.

- Nhóc đi đâu đây?

- Em... em đi về phòng em...- Em lắp bắp trả lời ngượng ngịu

- Hình như... nhóc là cô bé bị mù phải không?

Câu hỏi của anh khiến em hơi bối rối. Em không biết nên diễn tả cảm xúc của mình lúc đó như thế nào cho phải, em khẽ ậm ừ:

- Vâng...

- Anh dẫn đường cho nhóc nhé!- Giọng anh rất ấm áp, có thể hơn cả viện trưởng

Anh nắm tay em dẫn đi, thật chặt, mặt em càng ngày càng nóng, tuy không thấy nhưng em nghĩ mặt em đã đỏ lấm rồi. Em vụng vụng đi sau anh, anh hỏi:

- Phòng nhóc ở đâu?

- Phòng em... phòng em là phòng cuối cùng...

- Nhóc tên gì nhỉ?

- Em tên Chi...

- Không, ý anh là nhóc tên gì ấy!- Hình như cái tên Chi đã gây ra một hiểu lầm cho anh. Phải rồi, lần đầu gặp em, ai cũng thế cả.

- Chi là tên của em...- Tôi lặp lại câu nói

Anh im lặng một hồi, rồi vỗ tay cái bốp:

- À... hóa ra nhóc tên Chi hả? Vậy nhóc năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Em... 7 tuổi...

- Nhỏ nhỉ? Anh tận 10 tuổi cơ! Cuộc đối thoại của em và anh chỉ vồn vện có thế, nhưng đã để lại trong tim em biết bao nhiêu rung động...

2. Chương 2

Có thể gọi đó là gì nhỉ?... Tình yêu đầu đời chẳng?...

Tối hôm ấy, em không sao ngủ được. Em cứ nghĩ mãi về anh, rồi bất giác lại khẽ ngượng ngịu níu tay vào vật áo...

Em biết ở lứa tuổi như em, mới vừa bước vào lớp một, ở cái tuổi mà chỉ cần một câu nói với độ sát thương nhẹ cũng đủ để làm em bật khóc thì... cái cảm xúc gọi là “tình yêu đầu đời” ấy, có thật sự là đúng như vậy không? Bản thân em cũng không biết nữa, anh ạ... Những tình cảm cứ chồng chéo lên nhau, khiến em hết sức bối rối... Có thể, tình yêu với em đến quá sớm... Lúc đó, em ngây thơ, em vô tư quá đổi mà không hề biết rằng, chính tình cảm này sẽ là một con dao hai lưỡi bén sắc đâm vào tim em...

Những ngày sau đó, em và anh rất ít khi gặp nhau. Nỗi nhớ trong em ngày càng nặng trĩu, làm em ngày càng lụi đi vì nhớ anh...

1 tuần sau, lúc em đang đi trên cầu thang, tay vịn lan can, chân đi từ từ lún mò từng bậc, có đám bạn chạy ngang qua ngược chiều với em, em chỉ nghe loáng thoáng tiếng họ trò chuyện với nhau:

- Ê, nghe nói thằng Khánh sắp chuyển đi đấy mà ạ!

- Ồ, tao cũng có nghe! Hình như có bà cô nào đó nhà giàu lắm mà hiếm muộn nên nhận nó về làm con nuôi!

- Bà cô đó đứng ngoài cổng kia, chắc là để đến đón nó về!

Nghe những lời nói đó, em như chết sững. Anh sẽ đi thật sao? Sẽ rời xa em thật sao? Anh sẽ không còn dẫn đường cho được nữa sao? Em sẽ không được ở cạnh anh, chơi đùa với anh nữa được sao?

Em đứng lặng. Thực tình em cũng không biết nên làm gì, phải làm gì cho đúng... Trái tim em gần như đã chết rồi...

Nước mắt em khẽ rơi, em ngồi khụy xuống... Bỗng nghe thấy tiếng xe hơi lên ga brừm brừm, theo lời trái tim mách bảo, như có một tia phép màu nhiệm, em vụt đứng dậy chạy đến nơi có chiếc xe, em chỉ biết định hướng bằng thính giác của mình...

Có lẽ, do em chạy quá nhanh nên đã vấp phải vật gì đó khiến em mất thăng bằng và ngã xuống đất. Giày em rơi ra, em cố đứng dậy, nhưng không được, đành bất lực hét lên:

- Anh Khánh!!!!

Em nghe có tiếng nói của anh:

- Dừng lại! Dừng lại!

Kế tiếp sau đó là tiếng mở cửa xe, và tiếng anh chạy đến...

- Nhóc... khóc hả?

Em khẽ mỉm cười, ít ra, tiếng nói của em còn tác động đến anh... Em khẽ lau nước mắt:

- Không ạ!

- Đứng dậy lên nào! Anh mang giày lại cho em!- Anh chìa tay ra đỡ em dậy, phủi bụi cho em, rồi mang giày lại cho em. Anh ân cần như viện trưởng vậy.

- Chân em đen quá!- Anh nắm lấy chân em, rồi bắt giắc nói như vậy

Em giận lắm, và chạy đi đến ngồi trên chiếc xích đu sau vườn.

Anh cũng chạy theo em, ngay sau đó, anh ngồi bên cạnh em, rồi khẽ nói:

- Lúc này là anh đùa đấy! Nhóc giận anh à?

Em không trả lời nhưng lòng cũng nguôi ngoai phần nào. Miệng em khẽ mỉm cười.

- Thật ra thì... anh cũng có mẹ, có ba như các bạn khác... Nhưng ba anh ly hôn với mẹ, bỏ lại anh ẹ, mẹ anh thì đi lấy người khác, bỏ anh lại ở đây. Anh rất buồn, vì vậy... anh không có đủ tinh thần để hòa đồng cùng các bạn... Cô Kim đã định sẽ nhận anh về nuôi, anh cũng rất muốn có mẹ, nhưng anh sẽ đổi ý định ngay nếu nhóc không đồng ý... Nhưng anh lại không thấy nhóc...

Anh đã kể cho em nghe tất cả mọi thứ, trong một buổi chiều nắng nhẹ nhè nhẹ, những cơn gió đầu mùa lướt ngang qua mát rượi... trên chiếc xích đu trong vườn cô nhi viện...

Còn bây giờ, anh với em vẫn thế, vẫn hai đứa ngồi trên xích đu, trong một chiều nắng nhẹ nhàng, vẫn những cơn gió đầu mùa mát rượi, nhưng lần này là ở trong vườn ngôi nhà của chúng ta, của mái ấm riêng anh và em...

3. Chương 3

Anh và em đều đã lớn, chúng ta yêu nhau đã được mấy năm rồi. Tuy chưa cưới nhau, nhưng anh và em ở chung một nhà, vì anh còn công việc, nên anh luôn nói đến một lúc nào đó anh sẽ cưới em, nhất định... Còn bản thân em, em tin tưởng anh nhiều lắm, vì vậy em chắc chắn trong tương lai không xa, em và anh sẽ cùng bước trên lễ đường, tay trong tay, trao nhẫn cho nhau, chiếc nhẫn se duyên ối tình đậm sắc sâu bấy lâu nay...

Nhưng có lẽ... đó chỉ là sự viễn vông mãi mãi không tồn tại...

Sáng hôm ấy, em thức dậy sớm do tiếng chuông điện thoại. Em hươ hươ tay lên trên bàn, bắc máy:

“A lô”

“Chi hử? Tao Yến nè!”

“A! Yến hử? Mà đi du học về rồi đó hử?”

“Ừm. Giờ tao đang rất nhớ mày đây! Tao qua nhà mày chơi nhé!”

“OK! Biết nhà tao ở đâu không?”

“Ở XXX đúng không?”

“Sao mày biết?”

“Chuyện! 3h30 chiều nay tao sang nhé!”

Em đã rất vui vì sắp gặp lại được bạn thân cũ. Yến là người bạn tốt, em yêu quý Yến như chị em ruột thịt vậy.

Chiều.

Anh bảo 4h anh sẽ về.

Em ngồi trên ghế sofa chờ nhỏ Yến đến.

Yến quả thật rất đúng giờ. Lúc chiếc điện thoại của em báo thức điểm 3h30 cũng là lúc có tiếng mở cửa.

- Yến hử?- Em hỏi

- Tao đây!

Đúng rồi, là giọng của Yến. Em vui lắm.

- Dạo này mày khỏe không? Học hành có tốt không? Nhắm được anh nào chưa?- Hình như nỗi nhớ nhung của em đã khiến em buột miệng hỏi Yến rất nhiều.

- Từ từ để tao trả lời! Mày hỏi hơi nhiều rồi đấy!

Yến và em cứ trò chuyện với nhau vui vẻ như vậy. Em thật hạnh phúc. Dù đã hơn 10 năm trôi qua, nó vẫn còn nhớ đến em.

Lát sau, Yến bảo em ngồi yên một chỗ để nó đi gọt trái cây cho em ăn.

Lúc đó, anh về. Em vui mừng chạy đến ôm anh như thường lệ. Em nghe tiếng chân Yến đi đến và đặt đĩa trái cây xuống bàn. Anh và nó cũng thốt lên:

- Đây là.....

Em mỉm cười:

- Đây là anh Khánh, lúc trước ở cô nhi viện cùng với chúng ta ý. Còn đây là Yến, bạn của em.- Em quay sang nói với anh

Em không trông thấy khuôn mặt anh và nó như thế nào, chỉ nghĩ rằng hai người chắc hẳn rất vui.

- Chào anh!- Yến nói

- Ủ... chào em!- Anh đáp lại

Em vui vẻ nói:

- Chúng ta cùng ăn trái cây đi!

Cứ như vậy, cả ba chúng ta, em, anh và Yến cùng ăn với nhau vui vẻ.

4. Chương 4

Mấy hôm sau, ngày nào Yến cũng đến chơi. Em rất vui, em không còn ở nhà một mình mỗi khi anh đi làm nữa.

Hôm ấy, anh về trễ hơn mọi ngày, Yến cũng không đến chơi với em.

Anh về khi chuông đã điểm 6h. Anh bảo công ty có việc, anh phải ở lại làm tăng ca. Anh còn nói anh rất mệt cần nghỉ ngơi. Em lo cho anh lắm. Em bảo anh cứ lên nghỉ, em sẽ nấu cháo cho anh ăn. Nhưng anh lại bảo em không thấy gì làm sao nấu được. Em ậm ừ rồi anh cũng đi lên phòng.

Nhưng... không hiểu sao em có cảm giác ngoài bước chân của anh còn có bước chân ai đó đi bên cạnh anh...

Nghĩ là vậy, nhưng sau đó em đã nghĩ lại chắc chỉ do mình ảo tưởng.

Tuy anh nói em không được nấu cháo nhưng em vẫn mạo muội vì muốn tự làm một tô cháo nóng hổi cho anh ăn. Nghĩ đến khuôn mặt ngạc nhiên xúc động tràn ngập hạnh phúc của anh khi bê tô cháo em nấu trên tay, em vui sướng lắm!

Theo trí nhớ của em thì nồi nấu cháo đặt ở trên tủ, tầng trên cùng. Do chiều cao em có hạn nên em phải nhướn người lên để lấy. Nhưng mãi không được. Bỗng em trật tay, chiếc nồi rơi xuống, đập vào đầu em.

Anh à, phép màu đã thật sự đến với em rồi anh ơi!

Em lồm cồm bò dậy. Rồi lại thấy chói. Ôi anh ơi, em thấy ánh sáng hắt ra từ bóng đèn, em thấy tay em, em thấy bàn ghế, em thấy tủ lạnh, em thấy bếp ga, em thấy cả những chú kiến bé tí bò trên sàn nhà!

Anh ơi, thực sự em đã nhìn thấy được rồi!

Em vui lắm! Định chạy lên phòng báo tin cho anh ngay nhưng lại thoáng nghĩ mình nên nấu cháo rồi báo luôn cho anh một thể!

Khi tô cháo đã được bàn tay em trau chuốt trông rất bắt mắt, em đi lên phòng gọi anh.

“Cạch!” Chiếc cửa được tay em vặn nắm mở ra...

Nụ cười trên môi em chợt tắt vụt, thay vào đó là sự ngạc nhiên...

Em không còn tin vào mắt mình nữa...

Trên giường, anh và Yến đang nằm ngủ chung với nhau, anh nằm trên người của Yến... Và cả hai người... đều không mặc gì cả...

Đôi mắt em lại vô thần... Em thấy anh đưa tay lên miệng ra hiệu bảo Yến im lặng, rồi nói với em:

- Có chuyện gì vậy em yêu?

Anh biết không? Thường ngày, hai từ “em yêu” ấy là niềm hạnh phúc của em, em rất muốn được nghe nó từ miệng anh. Nhưng trong lúc này, bản thân em lại thấy ghê tởm nó. Anh, cả Yến nữa, hai người đã lừa dối em. Tại sao chứ? Em đã làm gì sai? Tại sao hai người lại nỡ đối xử với em như vậy?

Em hận anh, hận Yến. Nhưng tại sao em không muốn rời xa anh...

Em tự bảo mình, chỉ còn cách coi như em vẫn bị mù và không thấy gì là ổn thôi...

- Anh... xuống ăn cơm anh...- Em mấp máy, cố gắng bình tĩnh nhất có thể

Miệng anh vừa định mở lời, Yến lại khẽ hôn vào môi anh, anh mỉm cười hôn lại. Lòng em như có ngàn con dao cứa sâu. Em đau lắm, anh biết không? Cái cảm giác bị người mình yêu thương nhất phản bội ấy, anh có thấu chăng?

Hai người cứ coi em là một con nhóc ngu ngốc mù lòa nên khinh em, xem thường em. Hành động của hai người cứ như thế là không có em đứng ngoài cửa vậy...

Đợi một lúc sau, anh mới nói:

- Anh vẫn còn mệt lắm! Em ăn một mình đi nhé!

- Dạ...

Em đóng cửa. Chân run run tưởng chừng có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Em ngồi khóc, rất nhiều, lòng em đau lắm, đau lắm!

5. Chương 5

Hôm sau, anh về nhà, tay anh ôm eo của Yến, hai người tình tứ lắm. Em trông thấy nhưng chỉ là em không nói thôi! Hai người nghĩ em bị mù nên làm như vậy trước mặt em sao? Hai người đã giết chết em rồi đấy!

- Anh đã về...

- Ủ...

Em thấy anh thì thầm gì đó vào tai Yến...

Yến và anh vẫn đứng đó nhưng hai người đã giả vờ nói:

- Yến hả? Em mới đến chơi sao?- Anh nói

- Vâng. Chào mày, Chi!

Em chỉ biết ngập ngừng:

- Ủ... chào...

Anh tiếp:

- Thôi, em ở đây chơi với Chi nhé, anh lên phòng thay quần áo!

- Tao đi gọt trái cây nha, mày cứ ngồi đây!

Em đã trông thấy hết. Anh tuy nói là đi lên phòng nhưng thực ra anh cùng Yến đi vào phòng bếp. Hai người tình tứ ôm hôn nhau.

Cả hai đều không biết rằng, đôi mắt này đã không còn tối tăm như trước...

Em đã nhìn, em đã thấy hết...

Hai người vẫn ôm hôn...

Hai hàng nước mắt đều đều rơi xuống gò má em...

Em đi lại... và tát vào mặt anh...

Cả hai người, anh và Yến đều nhìn em bất ngờ. Phải, em đã nhìn thấy được rồi...

- Chi... Chi... em thấy được rồi sao?- Anh hỏi, mặt anh trắng bệch lo sợ

- Đúng vậy! Nhờ vậy mà tôi đã thấy được anh đã phản bội tôi!- EM mặc cho lệ tuôn rơi, nhìn anh nói

Nhỏ Yến cầm tay em lắc đầu:

- Mọi chuyện không phải như mày nghĩ đâu, Chi à!

Em giật tay ra. Cảm thấy kinh tởm cả hai người.

- Tao không ngờ, mày là loại người như vậy đấy, Yến!

Sau đó, anh và Yến đã dọn sạch quần áo, anh bảo anh và Yến sẽ dọn ra ở riêng. Em tuy tỏ ra không quan tâm nhưng lòng em đau như thắt. 15 năm em yêu anh, 15 năm em hy sinh vì anh, không bằng sự căm dỗ trong một phút giây lầm lỡ sao...

Bây giờ, căn nhà này chỉ còn em và nỗi cô đơn trống vắng. Em tự học cách để quên anh, nhưng... em không còn biết yêu ai nữa...

2 năm sau, anh trở về. Lòng em có chút hỗn độn. Anh cầm tay em, van xin:

- Chi à, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nha em! Anh và Yến đã chia tay rồi!

Anh à, đến bây giờ anh mới nhận ra em quan trọng với anh thế nào thì đã muộn rồi... Trái tim em chỉ hai lần mở cửa, một là đón anh vào và hai là mở cửa cho anh ra... Không có lần thứ ba đâu anh...

- Chúng ta không còn là gì của nhau nữa! Anh đi đi!

Cuộc sống vốn dĩ là như vậy đấy, nếu bạn đã không trân trọng điều gì, đến khi nó mất đi, bạn mới thấy được tầm quan trọng của nó... Đừng dại dột chạy theo cảm dỗ si mê mà gạt bỏ tất cả mọi thứ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-mu-nen-em-khong-bao-gio-duoc-hanh-phuc>